

ה' איר מתחילה ההכנה לקבלה התורה שבועות.

עיין פרי חדש וחק-יעקב ושוריע הנג"ז אויח סי' תכט

לפי סימניatab"ש קשורים תאריכים שונים ביום הפסח. א"ת - א' של פסח הוא היום בו חל תשעה באב; ב"ש - ב' של פסח הוא היום בו חל שבועות; ג'ר - ג' של פסח בו חל ראש השנה; ד'יק - ד' של פסח בו חלה קריית התורה ושמחה תורה; ה'ץ - ה' של פסח בו חל צום-כפור; ו'יפ - ו' של פסח בו חל פורים שעבר.

לשבעי של פסח לא תהיה בן זוג, עד קביעת יום העצמאות בה' אייר
שהוא חל תמיד ביום שבתו חל שבעי של פסח - ז"ע: שבעי - עצמאות.

ר' רפאל פלטנר

וזה עצמו נקרא בשם עמידה וישיבה הינה
בקראת עמידה והتكلית נקראת ישיבה
שרוב הטרחות שאדם מטריח עצמו הן בעמידה
ע"כ נקרא כל הינה לדבר בלשון עמידה וכן
הו הלשון עומד ואמר העמידה היא הינה
לאמידה וכן עמידה ונשأت שהעמידה היא
התזוזות וההינה והבשוואין הן הتكلית של
ההינה וכן מלך שעשה מלחמה המלחמה היא
הינה והتكلית היא לישב במנוחה ובכבוד
הניצות וזה הוא העניין מלך ואנטומם מלך
נקרא בעוד משತדל במלחמה לטובת העם
ואנטום נקרא אחר שהשיג הتكلית שהוא
כבוד מלכים צי' ניצות המלחמה :

ויש לומר שכן הוא בברית העולם שלו רק הכנה לתוכנית, וכן ה' סובב הולך כלימי העולם שלו רק הכנה וצדין לא השג התוכנית שהוא שיכירן כולם את מלכותו ית"ש. כמו שהרמב"ן (סוף פ' בא) שהייא כוונת הייצירה שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה ואין לעליון בתהותיהם חפש מלבד זה שידע האדים יודה לאלקינו שבראו עכ"ל. ועל כן כל עוד שלא נתרפס זה בכלל העולם הכל הי' בכלל הכנה, ואפי' האבות נמי באשר היו ייחידים בעולם נמי נחשב הכנה, אך בקי"ס שנבקעו כל מימות שבעולם ונתרפס הנס בכלל העולם וישראל אמרו שירה והודו על כך, ואמרו זה אליו יזאנוהו מעין לעתיד שתהיה התגלות ה' לעיני כלبشر, וזה נחשב לתוכנית של הכנה הקודמת, וזה נכון כסאך מאז ישיר :

[רכ] ויאמינו בה'... אן ישיר, גדולה האמונה
לפנֵי מי שאמר וזהו העולם שבשבר האמונה
שהאמינו ישראל בה' שרגזה עלייהם רוח הקודש
וזאמרו שירה, שנאמר ויאמינו בה' וגוי, אן ישיר
משה ובני ישראל וגוי. רבי נחמי אמר מניין
אתה אומר שכל המקבל עליו מצוה אחת באמונה
כדיי הוא שתשרה עליו רוח הקודש, שכן מצינו
באבותינו שבשבר האמונה שהאמינו זכו ושרתה
עליהם רוח הקודש זאמרו שירה, שבאמת ויאמיט
בה' וגוי, אן ישיר משה ובני ישראל. (מכילתא)

ה' ינואר תרנ"ג ירושלים

זוכה הזבור. חני ר' חייא משל ליטלך שהלך לחמת גרד^{*} ונintel בניו עמו, פעם אחת הקרןיטהו ונשבע שעינו נטלה. הנה נזבר להם ובוכה ואומר הלוואי יהונן בני עמי אע"פ שטקניתים אותן הדא הוא. רכתיב סימן יתננו במדביה מלון אוורחים אמר הקב"ה הלוואי יהונן בני עמי כתו שהוא במדביה שהוא מלינן עלי, ודכוהיה ס"ב בית ישראל יושבים על ארמותם יטמאו אותה. אמר הקב"ה הלוואי יהונן בני עמי בארץ ישראל אע"פ שטנטאיין אותן;

וְעַל-מִזְבֵּחַ תָּמִיד תְּבֻאֵת הַמִּזְבֵּחַ

ג. אין המדינה האושר העליון של הארץ. זה ניתן להאמיר במדינה רגילה, שאינה עולה לערך יותר גדול. מחברת אחריות גזולה, שנשארו המוני האידיאווג, שהן עטרת החיים של האגושים, מרחפים ממעל לה, ואיןם נוגעים בה. מה שאין כן מדינה שהיא ביסודה אידיאלית, שחקוק בהויתה תוכן האידיאלי היותר עליונה שהוא באמת האושר היותר גדול של היחיד. מדינה זו היא באמת היותר עליונה ביטול דואשד, ומדינה זו היא מדיננתנו, מדינת ישראלי, יסוד כסא ד' בז'ולם, שככל חפזה הוא. שייהיה ד' אחד ושמו אחד, שוזהר באמת האושר היותר עליון. אמת, שאושר נשגב זה צרייך הוא לביאור. ארוך כדי להעלות אורו בימי חזון, אבל לא מהו זאת יאנקל אלרגיות באטייה הגדלה גידול

الطبعة الأولى

במד"ר (שמות פ' כ"ג) או יעיר משה הה"ד
נכון כנ"ז מאה אמ"ר ברבי בשם ר' בשם ר'
אבינו אעפ"י שמעולם אתה לא גתישב בסאר
ולא גודעת בעולמך עד שאמוין בפיק שירה
ק' משל מלך וכו' עכשו עשינוך אגוסטום וכו'
מלך עומד על הלווה ואגוסטום יושב וכו'
כביבול עומד שנאמר עמד ויגוד אرض אבל
משועמת בית ואמרנו שירה לפניו. באז
נתישבה מלכוות וכסאר נכוון הו נכוון בסאר
מאז באז ישיר. נראה לפרש דהנה ידוע דכל
המציאות נחלקו לשניים, יש שהוא הכנה לדבר
אחר, ויש שהוא תכילת. כן הוא בכלל העולם,
עו"ז הוא הכנה ועו"ב הוא התכילת, כאמור
וזל (עירובין כ"ב). למחר לקבל שכרם. וכן
הוא בזמנים שת ימי המעשה הם הכנה
ושבת הוא התכילת כאמור זל (עו"ז ג'). מי
שטרח בע"ש יכול בשבת. וכן הוא בכלל ענייני
האדם הכנה והתכילת. וכן יצי"מ היא הכנה
ומית הוא התכילת וכמ"ש (שמות ג') בהוציאך
את העם מצרים תעבוזן את האלקים על הור
זהו: וכן (תהלים ק"ה מ"ג) ויתן להם ארץות
גויים וعمل לאומים יירשו בעבר ישרמו חקי
ותורתינו נצورو, הנה ביאתם לארץ היא הכהנה
וחתכלית המסתעפת מהכהנה זו היא למען
ישרמו חקיינו ותורתינו נצورو:

$$\int_{\text{left}}^{\text{right}} \int_{\text{bottom}}^{\text{top}} \int_{\text{inner}}^{\text{outer}}$$

— 1 —

[לית] וַיִּרְאֹ . . . וַיָּמִינֹו . . . אֵז יִשְׁיר,
בוֹכֹת האמונה שהאמינו זכו לومד שירה
ושורתה עליהם שכינה, שכן כתיב אחרי אן "שיר
משה". בכך צריך אדם לטמוד גאולה לתפלה בשם
שם הסמיכו שירה אחר האמונה והקריעת. וכשם
שהם טיהרו לבם ואמרו שירה, שכן כתיב ויראו
העם את ה' ויאמינו ואוזעב אן ישיד כך צריך
אדם לטהר לבני קודם שירטפלל. וכן איזוב אומר (ז)
על לא חמס בכפי ותפלתי זכה. (שמע"ר פב"ב-ג).

במדרש^๓ או ישר (שמות טו, א) הדא הוא דכתיב (תהלים צג, ב) נבחן בסאר מאז אף על פי שמעולם אתה כביבול עומד לא נתישה בסאר עד שאמרו בניר שירה כי ע"ש. דכתיב (תהלים קג, ר) רם על כל גוים ה. כי הקב"ה רם ומתרנשא מימות עולם ואין כל העולמות כולם כדאי לקבל מלכותו יתרך שמו. וזה נקרא עומד מאחר שאין התחתונים יbolelim לקבל לבדוק מלכותו יתרך שמו. אבל בני ישראל מכח אמונה יהאמינו בה' שהגם שהוא רם ונשא עם כל זה לא יצא שום דבר מהשגתו יתרך שמו ומלכותו בכל משללה ובפי רוב האמונה שבhem זכו לקבל מלכותו יתרך שמו. ובאמת גם בני ישראל מוכנים לזה מעולם כי שהכל נבראו בשבייל ישראל שנקרו בראשית^๔ אך שלא היו יכולים להוציא מכח אל הפועל זה העדות עד שנעשו בני חורין. ובשנשלמו בני ישראל נתגלה לבדוק מלכותו בעולם. זו שונאמר ויאמינו בה' או ישר. פירוש ה' היה הוה ויהיה. זה עיקר האמונה שהקב"ה מהו הטבע ואפס זולתו. ובאמת מי שיש לו אמונה שלימה הוא מלא שמחה תמיד בחיותו יודע כי הכל מאותו יתרך שמו בלבד. זה ויאמינו אז ישר:

8

- now with sol
11-2125

"זאת היום עשה ה'". רבש"ע עשה את היום הזה. יום העצמאות הזה — עשה
ה', וזה לא מקרה. והוא סידור אלוהי.
"נגילה ונשמה בך" צריך לברר "ברך", למי? אם ביה' הזה, או בה' שעשה
את היום הזה. יסוד האמונה — בהתבוננות שהקב"ה מסובב הסיבות. כל
מנני הסיבות שהביאו ליום הזה, סיבוב ע"י יהודים, וסיבוב ע"י גויים, כל זה
עשה ה'. מעשי ה' בשמי ובארץ ובmeshד הדורות. קודם כל, צריך לדעת את
לידיעת האמונה האמיתית, דבריהם כהויתם. אנחנו זוכרים, וידעים, ומכירים,
וזכרינו באמונתנו זו, באמונת עתינו, "אמונת עתיך", אמונה המתגלה בעת.
"חוטן ישועות", היישועות הם מהchosנים מאד. חוטן, ממוקר — "חכמה דעת".
זריראת ה' היא החכמה.

**בירור הדברים כהויתם לא להשתמט מהם, ולא לטשטש אותם, זהה חכמה
נדולה, והכראה גודלה.**

זהו תוקפו של היום הזה, להכיר ולהודות, להודות ולהallel לשמו הגדול על מה שנעשה, וכל הדברים שמסביב, עד שברוך שהחיינו וקייינו והגיענו ליום הזה. לזמן הזה. אשרינו בידיעת זאת, בהכרה זאת, באמונה זאת.

למצוב שלנו עבשים טריים. ובמהלך הילוי נזכיר:

למצב שלנו עצמן. מותן גראן. וירט אנטון

וְכַפֵּה הַפְּלִיגָרִי תְּנִיחָה לְהַקְפִּיד בָּהִוָּה! – כִּי כְּשֶׁשְׁאָל
אָמֵן מִתְרַבֵּל פְּלוּזִי לְצֹאת לְחַזְקָה לְאָרֶץ, לִיבָם אָתָא אֲשָׁת אָחָז – אָמָרָ:
אָחָז הוּא נָשָׂא גַּדְעָה – בְּרוּךְ הַמֶּקוּם שֶׁהָרְנוּ הַאֲיָרָד אֲחָרָיו!. וְכֵן אָסָרָ
חַכְמִינָג לְמִבְרָד קְרָקָע בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל לְנִכְרִי, וְאַף אָסָרָ לְמִבְרָד קְוֹרוֹת בֵּית
וְלְהַצִּיחָ מִקְומָו חַדְבָּי. וְלֹזָה יָשַׁלְלָה סִיפְרָה מִשְׁאָמָרָה: "אָז נִגְעַן דִּיזִי קְנֻסָּת
אַלְאָ בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל", וְכֵן מִה שִׁאָמָרָה שֶׁלֹּא יָצָא הַעֲבָרְלִי לְחוֹזָה לְאָרֶץ
וְעוֹרְבָה מִאָמָרִים יָכִיְצָא בְּאֶלָּה. וְכֵן אָמָרָה: "אַנְיָרָא דָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל
מִחְבִּים". וּמְאַהֲבָתָם לְאָרֶץ אָמָרָה: "כָּל הַמְּהַלְלָה אַרְבָּע אַמְתָה בְּאָרֶץ
יִשְׂרָאֵל מְבֻטָּח לוֹ שֶׁהָא בֵּין הַעוֹלָם הַבָּא". וְרַ, וְיָרָא, אָשָׁר, מִתְעַזֵּב
הַשְׁטוֹקָקָוָתוֹ לְבָא לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל מִזֶּד, דָתַעַקְשׁ לְעַבְרָה בְּרֶגֶלְיוֹ בְּנָהָר מִשְׁלָא
מִצָּא בְּלִי שְׁיטָם, עֲבָה לִמְיָין, שְׁפָמָה עַל וָה: "זְנַכְתָּא דְמִשָּׁה וְאַהֲרֹן
לְאָוֹסָה לְיהָנִי"!

الله عز وجل

(15) הגאולה האמיתית זוatta, כשם שהיא הולכת וmbטלת את מצב ה"מפוזר ומפורד" של העם, של היוזנו בארצות העמים אויביו, ומהזירה אותו לקדמות היומו גוי אחד בארץ, בארץ המיוحدת והשיכת לו ומתאיימה לערכו וצעולמי וההיסטוריה, למצב חבל נחלתו לעומת גבולות עמים וקורות דורות, וכשם שהוא מקיימת את התורה ומקוממת את השכינה בחזרת ישראל למקוםם ותקומתם בו, לעומת ביטולה הגדול של התורה וגלותה הנוראה של השכינה אשר בגלוות ישראל ובהリスト קיומם על-ידה, — כן היא מכוננת ומחדשת את הוית-חייהם של ישראל, בכלל שיכלול אמיתותה, בנوعם ד' ואור פקודתו, בהתחדשות תקפה של היישיבה בארץ הירושה אותה.

רְמִים דְּבָרִים וְלֹא־יְהִי כַּאֲשֶׁר־יָמַרְתָּ לִפְנֵי־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

ו אמר "או ישר משה ובבci ישראל את השירה הזאת לד' ", שה לא
נאמר אלא ישיר, שכן בכל שנה ושנה בשעה שהנו נגשים להגיד השירה
בהכנה רבה ומעולה מתעברים בקרבו כל הנשומות מכל הדורות, וכל אחד
ማתינו הוא בן רבבה וריבי רבבות, ואין לשער גודל השפע המתגללה בעת אמידת
השירת זיכרנו. זוכות עתה להופעת אור מלכנו יתברך מעין מה. שיתגלה
לעתיד, "ויאמרו לאמר" לאמր לדורי דורות, לאמר בಗלות לאמר בארץ ישראל,
לאמר בגאולה השלמה, וכל מי שזכה לשירה הזאת בעולם הזה זוכה לשבח בה
ליומו של מישיח ולעולם הבא. אשרנו מה טוב חלכנו ומה נעים גורלנו ומה יפה
ירושתנו, הבה נתאמץ ונאמר כולנו ד' מלך ד' מלך ד' ימלוך לעולם ועד,
וברטט קודש נשיר את השירה הזאת. שומה בפיינו מatto יתברך שם ובהופעת
הגבואה של משה רבנו שנתגנبا בזה, וגם אנו היינו מתגנבים או בזה "זה אליו
ואנותו אלקינו אבי ואروم מגנהו".

۱۰۷-۱۰۸-۱۰۹-۱۱۰-۱۱۱-۱۱۲

(לא) ויאמינו בה', ובמשה עבדו, האמונה מתחולקת לארבעה חלקים: אמונה בקדוש ברוך הוא, שנאמר: האמיןו בה' אלהיכם ותאמנו (דה"ב כ כ), וזה שכתוב: **ויאמינו בה'**, ובמשה עבדו. אמונה בגבאים שנחחייבנו לשמרם דבריהם, שנאמר: מי **האמין** לשמעתנו (ישעה נג א). אמונה בעולם הבא, שיש להאמין כי יש עולם הבא ויש שכר טוב מעותך לצדיקים, וזה שאמր דוד ע"ה: **לولا האمنت ראות בטוב ה'**, בארץ חיים (תהלים כז יג). אמונה בביית הגואל, שזה פנה **גדולה** בתורה. זה שאמր: הנני יסד בצדיק אבן, אבן בוחן פגוט קורת מוסד מוסד המאמין לא ייחיש (ישעה כח טז). וכל המאמין יש לו זכיות הרבה, הוא שנאמר באברהם שהיה שורש האמונה: והאמין בה, ויחשבה לו צדקה (בראשית טו ו). והנה הנה זוכה לגן עדן. שנאמר: פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים (ישעה כו ב). זוכה לחיי העולם הבא, שנאמר: **וצדיק באמונתו יהיה חבקוק ב ד**.ומי שאינו מאמין בכלל אלו. עליו הכתוב אומר: לא יאמין שוב מני חושך וצפו הוא אליו חרב (איוב טו כב). והוא נורב לנצח

יש לזכור פעם אחת ולתמיד, פעם אחת ובהחלה, באמונה שלמה בדברי תורה אמת: מה שהוא קדש הוא קדש! עם קדש הוא קדש, וגופו קדש והוא קדש. זה קודם לכל. אחר-כך יש מקום להזכיר דיןיהם וחשבונותם, בירורים ודיוונים. אך קודם לכל היסוד המקורי – ארץ קדש היא קדש, וכל העבודה שבארץ הקדש – בדברי ה'חתם סופר' – היא קדש. פירות הארץ ישראל, יש בהן איזו נשמה, איזו לחולחות קדש של מצווה כלל-ישראלית. להמליך מלך והקדים מלכות ישראל¹, מדינת ישראל וסידור שלטון בישראל – הוא קדש. וכן כל מה ששיך לקיום מצווה זו, כל הטענים ושאר כלי הנשק, בין שהם מתוכרת עצמנו בין שהם מתוכרת הגויים, כולם שייכים לקדושה הזאת. זאת הקדושה כפי שאנו מבניים אותה: "אשר קדשנו במצוותיו". כל מה ששייך לימים האלה הוא קדש, זאת פרשת הקדושה, קדושת היום הזה, קדושה קיימת, קדושה בכל נ扣ף, בכל תזוקף קדושת היום – מתוך אמונה שלמה.

କାନ୍ତିର ପଦମାଲା

הניא רבי צי אומר: ראי היה

עֹזֶר אֲשֶׁר יִתְגַּתֵּן תּוֹרָה עַל יָדו לִיְשָׂרָאֵל אַיְלָמְלָא לֹא קָדְמוֹ מֹשֶׁה בְּמַשָּׁה הַזֶּא
אָמַר "זְמַשָּׁה עַלְלה אֶל הָאֱלֹהִים", בֶּעֶזֶר אָמַר "הַר אָוֹמֵד עֹזֶר אֲצָלָה
מִבְּרָלָה", מֵה עַלְיהָ הָאָמָר בָּאוּ תּוֹרָה - אָפָּעָלְיהָ הָאָמָר לְהַלֵּן תּוֹרָה

הוּא פְזַלָּג מֶלֶךְ מִכְנָלָמָה מִלְיָס כֹּו' הַקְפָּטְלִיאָה כְּמִתּוֹר לְכָנָן מִכְהָ כֹּו'. מֶלֶךְ מוֹלְמָתוֹ כְעֵדְיוֹתָנוֹ מִכְנָלָמָה נְפִיאַתְלִוְיכָה לְהַיִ' מִמְכִינִים כְמוֹ מִתְהָמְלָה חֲלָלִים וְקָעָ :
הוּא פְזַלָּג מֶלֶךְ מִכְנָלָמָה מִלְיָס כֹּו' הַקְפָּטְלִיאָה כְּמִתּוֹר לְכָנָן מִכְהָ כֹּו'. מֶלֶךְ מוֹלְמָתוֹ כְעֵדְיוֹתָנוֹ מִכְנָלָמָה נְפִיאַתְלִוְיכָה לְהַיִ' מִמְכִינִים כְמוֹ מִתְהָמְלָה חֲלָלִים וְקָעָ :

מִתְּבָאֵר וְלֹא

וריש רב עזרא ימען אל
משטיה הדב⁺ ווימין אל משטיה הדב (אשי)
מאי דכתיב יונגל תיל ויגמל עתיד הקב"ה
לעשות סעודת לצדיקים ביום שיגמל חסוך
לורע של יצחק לאחר שאוכלי ושותין כ 5
נותני לו לאברהם אבינו פום של ברכה
לבך ואומר להן אני מברך שיצא ממי
ישמעאל אמר לו ליצחק טול ובך אומר
להן אני מברך שיצא ממי עשו אומר לו
לו יעקב טול ובך אומר לדם אני מברך
שנשאתי שותי אחוזת בחיהן שעתייה תורה
לאסמן עלי אומר לו למשה טול ובך אומר
לדם אני מברך שלא וכייח לבנים לארין
ישראל לא בחוי ולא במוחי אומר לו ליזושע
טול ובך אומר להן אני מברך שלא וכייח כ 10
לבן דכתיב ירושע בן נון נון בנו יהושע בניי
אומר לו לדוד טול ובך אומר להן אני אברך ולי גאת לבך שנאמר טומן

卷之六